

man derved tillige paalægger det danske Samfund en Forpligtelse til at yde disse Menneſter, ſom ſaa Indfødsret, Forſorgelse her i Landet, naar de komme til at trænge. Det er viſtnot utvivlsomt denne Forandring i Fattigloven, ſom har medført en ſtor Del af Anſøgningernes Fremkomst, medens den anden Del af dem ſtoldeſ den vedtagne Alverdomsforſorgelseslov. Men ſaa maa jo det Spørgsmaal paatvinge ſig: hvorledes ſkal man nu ſtille ſig over for de mange Anſøgere, om hvem det maa ſiges, at de have opholdt ſig her i Landet i en lang Arrække uden nogen Sinde at bryde ſig om at blive danſke Borgere, og ſom nu forſt bede om at blive Borgere i det danſke Samfund, og ſaa Indfødsret, efter at diſſe Love ere udkomne. Og Spørgsmaalet bliver fremdeles dette, om de Regler, hvorom man i ſin Tid i Landſtinget var bleven enig, kunde ſiges nu at paſſe under de forandrede Forhold. Stillingen har for de to Tings Vedkommende været den, at Landſtinget havde vedtaget beſtemte Regler, hvorefter man afgjorde Spørgsmaalet om Indfødsrets Meddeleſe. Folketinget derimod har aldrig villet godkende diſſe Regler ſom Regler, der ſkulle have en ſaadan Gyldighed, men har ment, at hvert enkelt Tilfælde burde afgøres efter et Skøn. Her maatte altsaa nødvendig dette Spørgsmaal komme under Overvejelse, og ſom det er udtalt i Betænkningen, kunde Udvalget ganſke viſt erkende, at de i ſin Tid med megen Omſigt udarbejdede Regler vare af den Beſtaffenhed, at de i det hele maatte ſiges at være et godt Udtryk for, hvad der burde være Principperne ved Afgørelſen af diſſe Spørgsmaal; men der var dog to Regler, med Henſyn til hvilke man mente, at der nu kunde være Anledning til at underſøge dem noget nøjere og gøre nogen Forandring deri. Af diſſe to Regler var den ene den, at man ikke vilde meddele Indfødsret til Anſøgere, ſom ikke vare anbefalede af deres Opholdskommune, en Regel, ſom jo gaar ud fra den Betragtning, at for at et Menneſte, en Udlænding, ſkal kunne ſaa danſk Indfødsret, maa han i den Kommune, hvor han har opholdt ſig, have vundet en ſaadan Sympati og Anerkendelse, at han kan ſaa Kommunens Anbefaling. Over for denne Regel var det aldeles nødvendigt nu at tage en beſtemt Stilling, thi her forelæa jo i Ar det Tilfælde, at af de 389 Anſøgere var der 21, hvem Kommunerne havde nægtet Anbefaling, og ſom vare optagne paa Lovforlaget, ſaaledes ſom det var forelagt Tinget af Miniſteriet, og naar man ſaa lærmere underſøger de Grunde, vedkommende Kommunalbeſtyrelſe

havde angivet ſom Beveeggrunde til at nægte Anbefalingen, og ſammenligner vedkommende Anſøgereſ Wiſkaar med de andre Anſøgere, ſom have ſaaet Anbefalingen, ſaa var man nødt til at ſige, at den af Landſtinget opſtillede Regel ikke længere godt kunde holdes. Det viſte ſig nemlig, at der var Kommuner, ſom havde ſaa godt ſom principielt nægtet at anbefale Anſøgere, fordi de ikke vilde paatage ſig Forſorgelsesret over for dem, medens det paa den anden Side viſte ſig, at der var Anſøgere, ſom vare bleve anbefalede, naaget deres hele Forhold maatte ſiges at ſtaa tilbage for adſtillige af dem, der ikke havde kunnet ſaa Anbefaling, og da Meningen jo dog ikke kan være den, at et ſaadant Forhold ſom dette. Afgørelſen af, hvem der ſkal have Indfødsret, ſkal overlades til de enkelte Kommuner, ſom det jo vilde blive, hvis man holdt ſig ſtrenget Kommunernes Anbefaling efterrettelig, mente man, det var nødvendigt at gaa bort fra den Regel, ſom ſaaledes i ſin Tid blev opſtillet af Landſtinget. Jeg tør her maaſke nok ſige, at Anſøgningerne med deres Anbefalinger gøre Indtryk af, at den ny Fattiglov ikke er bleven fuldt forſtaaet endnu overalt omkring i Landet, at man ikke overalt har haft Øje for den Virkning, den ny Fattiglov har med Henſyn til dette Spørgsmaal, og der var derfor i Ar dobbelt Grund til at tage denne Sag under en ſaadan Overvejelse, ſom Udvalget har anſet det for nødvendigt at gøre den til Genſtand for. Med Henſyn til dette Spørgsmaal kom man altsaa til det Reſultat, at man ikke kunde blive ſtaaende ved den i ſin Tid af Landſtinget opſtillede Regel, og ſaa rejſte naturlig det Spørgsmaal ſig, om der da ſkulde udarbejdes ny Regler, eller om det ikke maatte ſiges at være bedre, at man ſtillede ſig paa det Standpunkt, at ethvert enkelt Spørgsmaal om Indfødsrets Meddeleſe afgjordes efter et Skøn. Her har Udvalget været enig om, at dette vilde være at foretrække, det vil ſige, ſaaledes at man vel faſtholdt de almindelige Principper, ſom ere udtalte i de i ſin Tid af Landſtinget faſſlaaede Regler, men at man dog maatte forbeholde ſig en vis Frihed over for diſſe Regler, at man maatte forbeholde ſig at tage hvert enkelt Tilfælde under ſaa omhyggelig Overvejelse ſom muligt, og ſaa afgøre det efter et human og retferdigt Skøn. Det ſamme gælder den anden af de Regler, hvorom man maatte ſige, at man var kommen til at være Uvibl. Det var Reglen om, at Indfødsret ikke maatte meddeles til Svenskere og Nordmænd, før efter at de havde opholdt